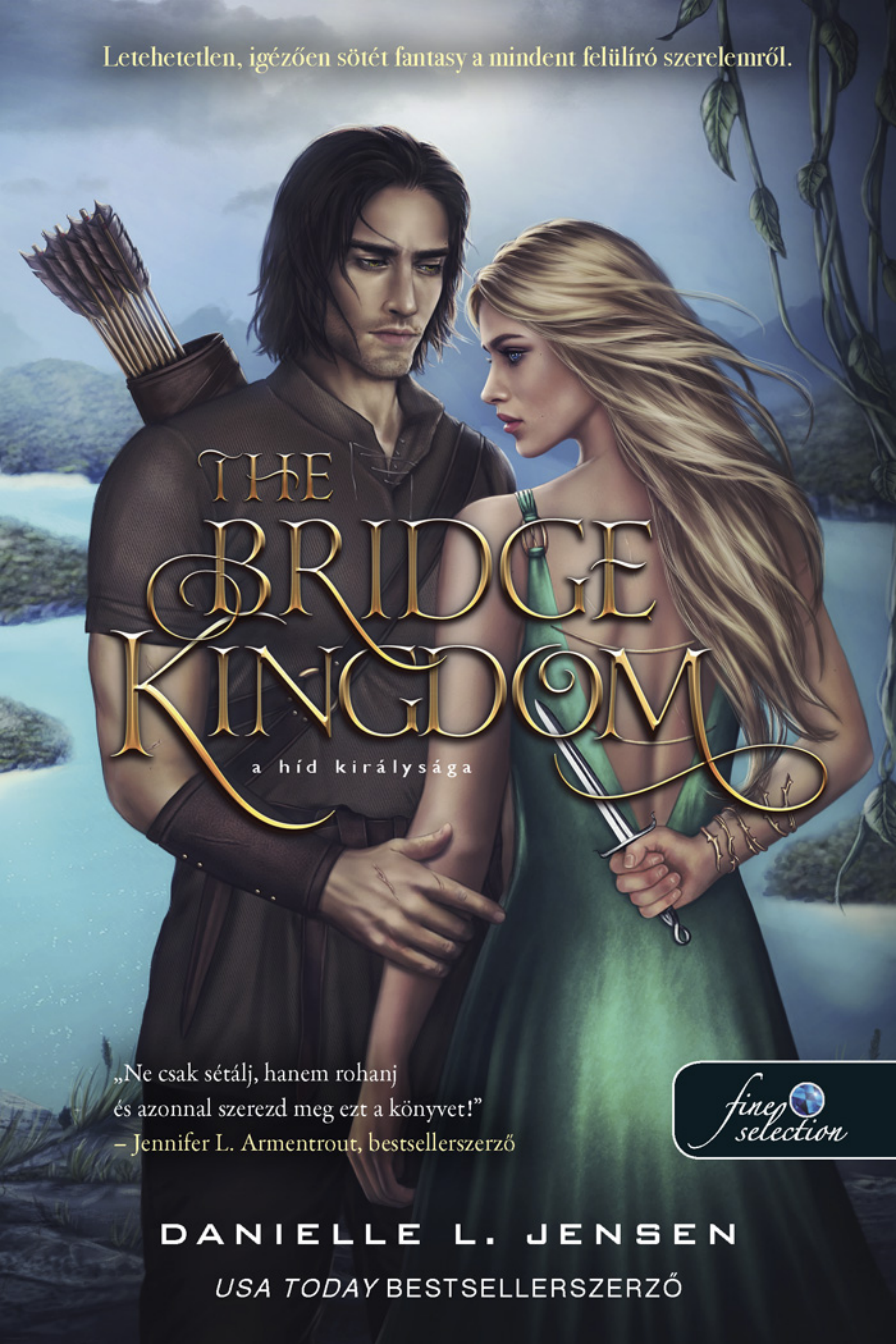

Letehetetlen, igézően sötét fantasy a mindent felülíró szerelemről.

THE BRIDGE KINGDOM

a híd királysága

„Ne csak sétálj, hanem rohanj
és azonnal szerezd meg ezt a könyvet!”
– Jennifer L. Armentrout, bestsellerszerző

fine selection

DANIELLE L. JENSEN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

DANIELLE L. JENSEN

THE
BRIDGE
KINGDOM

a híd királysága

ELSŐ
KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Spencernek

—◆— 1.

LARA

LARA A HOMOKKŐ FALON KÖNYÖKÖLT, tekintetét a távoli hegycsúcsok mögött leereszkedő, fénylő napra szegezte. Közte és a hegyek között nem volt semmi más, csak perzselő homokdűnék, skorpiók és néhol egy-egy gyík. Megközelíthetetlen egy jó teve, megfelelő ellátmány és egy nagy adag szerencse nélkül.

Nem mintha ne esett volna már többször is kísértésbe, hogy megpróbálja.

Gongütés visszhangzott végig az egész táboron. Az elmúlt tizenöt évben mindig vacsorához szólította, ma este azonban úgy zengett, akár egy harci dob. Lara mély lélegzetet vett, hogy megnyugtassa magát, aztán megfordult, és elindult a gyakorlóudvaron át a magasba törő pálmafák irányába. Rózsaszín szoknyája suhogott, ahogy a lábához ért. Tizenegy féltestvére mind egy helyen gyülekezett. Mindannyian más és más ruhát viseltek, amelynek színét a megjelenésükért felelős tanárnő féltő gonddal választotta ki úgy, hogy kiemelje az előnyös vonásaikat.

Lara utálta a rózsaszínt, de senki sem volt kíváncsi a véleményére.

Tizenöt, a táborban eltöltött év után a mai lesz a nővérek utolsó közös estéje. A meditációmesterük arra utasította őket, hogy töltsék a vacsora előtti órát egy általuk kedvelt helyen, ahol végiggondolhatják, mi mindent tanultak, és mit kezhetnek a megszerzett ismeretekkel.

Vagy legalábbis az *egyikük* mit kezdet vele.

A könnyű szellő az oázis illatát hozta Lara felé. A gyümölcsök és levelek illatát, a főtt hús füstös aromáját, de legfőképp a vizét. Drága, drága víz! A tábor a Vörös-sivatag közepén lévő kevés forrás egyikénél állt, de távol esett a karavánutaktól. Elszigetelt volt. Titkos.

Apjuk, Maridrina királya pont ezt szerette benne – és az alapján, amit az emberek beszéltek, Lara annyit már tudott róla, hogy olyan ember ő, aki így vagy úgy, de mindig megkapja, amit akar.

Lara megállt a gyakorlóudvar szélén, és talpát a vádlijához súrolta, hogy leporolja róla a homokot, mielőtt a kényes magas sarkú szandálba lép. Olyan biztos volt a járása, mintha katonai csizmát viselne.

Kipp-kopp, kipp-kopp. Cipősarkainak kopogása szíve heves dobbanásait visszhangozta, amint végigsétált a mozaikcsempékből kirakott ösvényen, és átkelt a kis hídon, miközben a víz csobogását át hallatszott a vonós hangszerek halk hangja. A zenészek az apja kíséretével együtt érkeztek, hogy a vendégek szórakoztatását biztosítsák az esti ünnepség folyamán.

A lány kételkedett benne, hogy a visszautat is megtehetik majd.

Izzadságcsepp csorgott végig a hátán, a belső combjához szorított kés-tartó szíj már átnedvesedett.

– *Ma este nem fogsz meghalni* – motyogta magában csendesen. – *Ma este nem.*

Lara és a testvérei az oázis közepén gyűltek össze, egy udvaron, amelyet az azt körülfogó forrás vize zöldellő szigetté varázsolt. Hatalmas, selyemterítővel borított asztalhoz sétáltak, amit tucatnyi vagy még annál is több fogáshoz szükséges ezüst evőeszközzel terítettek meg. A tizenhárom szék mögött szolgálk álltak némán, tekintetüket a földre szegezve. A nők közeledtére hátrahúzták a székeket, és Lara úgy ült le, hogy oda sem nézett. Tudta, hogy a rózsaszín párnát szánták alá.

Egyik nővér sem szólalt meg.

Lara érezte, hogy valaki megragadja a kezét az asztal alatt. Tekintete balra siklott, és egy röpké pillanatra összekapcsolódott Sarhináéval, mielőtt visszatért volna a tányérjához. Mind a tizenketten a király leányai voltak, most húszévesek, mindegyikük más-más feleségétől született. Larát és féltestvéreit azért hozták erre a titkos helyre, hogy olyan kiképzést kapjanak, amilyenben addig még soha egyetlen maridrin lány sem részesült. A felkészítés most befejeződött.

Lara gyomra keserűen felkavarodott, és elengedte Sarhina kezét. Hozzá legközelebb álló húga bőrének hűvös és száraz érintése hányingert keltett benne.

A gong újra megszólalt. A zenészek elhallgattak, miközben a lányok felálltak. Egy szívdobbanással később megjelent az apjuk. Ezüstös haja megcsillant a lámpafényben, amint közeledett feléjük, azúrkék szeme ugyanolyan színű volt, mint a jelen lévő összes lányé. Lara lábán patakokban folyt végig az izzadság, miközben a kiképzésének köszönhetően minden egyes apró részletet felmért. A férfi kabátjának indigókék színét, a csizmáján a bőr kopását, a derekára csatolt kardot. És ahogy megfordult, hogy megkerülje az asztalt, egy penge halovány körvonalát, amit a gerince mentén rejtett el.

Amikor leült, Lara és a testvérei is ugyanezt tették. Egyikük sem szólt egy szót sem.

– Leányaim – szólalt meg Silas Veliant, Maridrina királya, amint hátradőlt a székében. Mosolyogva várta, hogy előkóstolója bólintson, majd nagyot kortyolt a borból. A többiek követték a mozdulatot, Lara nyelve azonban alig érintette a bíborvörös folyadékot. – Ti vagytok a legféltettebb kincseim – mondta a férfi, és olyan mozdulatot tett a poharával, amellyel összes gyermekét körbeölelte. – Húsz utódom közül, akiket ide hozattam, csak ti maradtatok életben. Az, hogy éltek, hogy *boldogultatok*, nagy teljesítmény, mert a kiképzés, amit kaptatok, a legkeményebb férfiak is próbára tette volna. Ti pedig nem vagytok férfiak.

Csak a kiképzésnek köszönhette, hogy Lara nem vonta össze erre a szemöldökét. És hogy semmilyen érzelmet nem mutatott.

– Azért hozattalak ide benneteket, hogy megállapíthassam, ki közületek a legjobb. Hogy ki lesz az én késém a sötétben. Hogy kiből válik Ithicana királynője. – A király tekintetében pont annyi könnyörületesség volt, mint a sivatagban élő skorpiókban. – Azért, hogy kiderüljön, ki fogja közületek megtörni Ithicana védelmét, és ezáltal lehetővé tenni, hogy Maridrina visszakapja régi dicsőségét.

Lara bólíntott, és minden testvére ugyanezt tette. Semmire sem számítottak, legalábbis az apjuk választásával kapcsolatban nem. Ezt ugyanis már napok óta tudták, Marylyn már ott ült az asztal túlsó végén. Aranyhaját koronaként fonta a homlokára, és ezzel harmonizáló, arannyal átszótt laméruhát viselt.

Marylyn volt az egyértelmű választás. Ragyogó, kecses, gyönyörű, mint a napfelkelte... és csábító, akár a naplemente.

Várakozás nem emiatt volt bennük. Azért viszont igen, ami ezután következett. Már megszületett a döntés, hogy kit ajánlanak fel az Ithicana Királyság trónörökösének, vagyis immár királyának. Csak azt nem tudták még, hogy mi lesz a többiekkel. Mind királyi vérből származtak, és ez értékessé tette őket.

Az elmúlt két éjszakán az összes nővér – Marylynt is beleértve – összedugta a fejét, és a sorsukat találgatták. Vajon kihez mehetnek feleségül a király vezírjei közül? Melyik másik birodalomnak ajánlják fel őket menyasszonyként? Sem a férfi, sem a királyság nem számított. A lányokat csak az érdekelte, hogyan szabadulhatnak ki onnan.

Ezekon a hosszú éjszakákon Lara tőlük távolabb húzódvá pihent, és nem vett részt a társalgásban. Arra használta ezt az időt, hogy figyelje és szeresse a testvéreit. Visszaemlékezett arra, hogy ugyanolyan gyakran szállt harcba mindegyikükkel, mint ahányszor szoroson átölelte őket. Nézte a mosolyukat. A szemüket. Azt, hogy bár a gyermekkort már maguk mögött hagyták, mégis úgy simultak össze, mint egy rakás kölyökkutya, akiket nemrég választottak el az anyjuktól.

Lara ugyanis tudta azt, amit a többiek még nem. Tudta, hogy apjuk szándéka szerint csak egyetlen nővér hagyhatja el a tábor. Ez az egyetlen pedig Ithicana jövendő királynője.

Sajttal és friss gyümölcsökkel díszített salátát tettek elé, és Lara gépie-sen evett. *Élni fogsz, élni fogsz, élni fogsz*, ismételte magában.

– Amióta csak az eszemet tudom, Ithicana fojtogató befolyást gyakorolt a kereskedelemre. Királyságokat teremtett és zúzott darabokra, akár egy sötét istenség – szól hozzájuk az apjuk, miközben fény csillan a szemében. – Az apám, az ő apja és előtte az ő apja is mind arra törekedtek, hogy megtörjék a Híd Királyságát. Minden rendelkezésükre álló eszközt bevetettek, orgyilkosságot, háborúkat, blokádokat. Az azonban egyiküknek sem jutott eszébe, hogy egy nőt használjon fel a cél érdekében.

Ravaszul elmosolyodott.

– A maridrin nők puhányok. Gyengék. Semmi másra nem jók, mint házvezetésre és gyereknevelésre. Kivéve tizenkettőtöket.

Lara még csak nem is pislogott. Egyik nővére sem tette. Egy lélegzetvételnél ideig eltűnődött rajta, hogy a férfi vajon észrevette-e minden egyes leánya azon szándékát, hogy szíven szúrja őt sértő szavai miatt. Tudnia kellene, hogy bármelyikük képes lenne rá.

Az apja folytatta.

– Tizenöt évvel ezelőtt Ithicana királya fizetségképpen menyasszonyt követelt a fiának és örökösének. *Sarcként*. – A férfi ajka gúnyos mosolyra görbült. – Az a gazember már egy éve halott, a fia azonban így is behajtáná a tartozását. Maridrina pedig készen áll *fizetni*.

A tekintete Marylynre siklott, majd a szolgálkra, akik elkezdték leszedni a salátás tányérokat.

A sötétedő éjszaka árnyai között Lara mozgást érzékelt. Érezte a rengeteg katona jelenlétét, akiket az apja hozott magával. A szolgák ismét megjelentek, gőzölgő leveses tálakat hoztak, fahéj és póréhagyma illata terjengett körülöttük.

– Ithicana vesztét a kapzsisága, az önhiittsége és az irántatok érzett megvetése fogja okozni.

Lara megengedte magának, hogy tekintetét az apjáról a nővéreire fordítsa, és magába szívja a látványukat. Hiába képezték ki őket, hiába tudtak oly sok mindent a terveiről, az apjuknak soha nem állt szándékában életben hagyni őket – akár egy órára is – a vacsorát követően.

Eléjük rakták a levest, és mindegyik nővér azt várta, hogy apjuk kóstolója magához vegye az első falatot és bólintson. Akkor aztán felkapták a kanalukat, és kötelességtudóan enni kezdtek.

Lara ugyanígy tett.

Apjuk úgy vélte, hogy az általa kiválasztott leánya legfontosabb tulajdonságai az éleselméjűség és a szépség. Az, hogy ő legyen az, aki a legtöbb harci és stratégiai érzéket mutatja. Aki a legtöbb hálószozatitkot ismeri. Azt hitte, hogy tudja, mely tulajdonságok számítanak a legjobban – egyről azonban elfeledkezett.

Sarhina megmerevedett mellette.

– *Sajnálom* – suttopta Lara halkán a hűgáinak.

Ekkor Sarhina teste görcsbe rándult.

Imádkozom, hogy mindannyian megtaláljátok a megérdemelt szabadságot.

A Sarhina kezében lévő leveseskanál átrepült az asztal felett, de a többi lány ezt nem észlelte. Egyiküket sem érdekelte. Mind fuldokoltak ugyanis, habzott az ajkuk, miközben rángatóztak és ziháltak. Egymás után zuhantak előre, hátra vagy oldalra. Azután nem mozdultak többé.

Lara letette a kanalát az üres tálkája mellé, és Marylynre nézett, akinek arca az ételébe borult. Felállt, megkerülte az asztalt, és kiemelte húga fejét a tálból, majd gondosan letörölte róla a levest, mielőtt Marylyn arcát az asztalnak támasztotta. Amikor Lara újra felnézett, az apja sápadtan állt kezében félig kivont karddal. A katonák, akik a terem szárnyaiban ólálkodtak, most előrenyomultak, és a pánikba esett szolgákat terelték a helyükre. Eközben azonban mindenki őt bámulta. *Mindenki.*

– A választásod téves volt, atyám. – Lara büszkén és egyenesen állt, miközben a királyához szólt. Meredten nézte, és megengedte a benne rejlő sötétségnek, lelke kapzsi és önző részének, hogy a felszínre emelkedjen, és jó alaposan megnézzé magának. – *Én* leszek Ithicana következő királynője. *Én* leszek az, aki térdre kényszeríti a Híd Királyságát.

— 2.

LARA

LARA ELŐRE TUDTA, HOGY MI KÖVETKEZIK, de úgy érezte, minden nagyon gyorsan történik. Mégis biztos volt benne, hogy minden egyes részlet úgy beleég az elméjébe, hogy halála napjáig emlékezni fog rájuk. Az apja visszacsapta kardját a hüvelyébe, és lehajolt, hogy ujjait a hozzá legközelebb fekvő lány torkára szorítsa és néhány pillanatig ott tartsa, miközben Lara rezzenéstelen tekintettel figyelte. Azután biccentett az őket körülvevő katonáknak.

A férfiak – akiknek eredetileg az volt a feladatuk, hogy elintézzék Larát és a nővéreit – kardjukat a szolgák felé irányították. Nyelv nélküli szájukból szótlán sikoly szakadt fel, miközben kísérletet tettek elmenekülni a mészárlás elől. A zenészeket éppúgy lekaszabolták, mint a távolabb eső konyhákban a szakácsokat és a szobalányokat, akik éppen lepedőt húztak az ágyakra, amelyekben soha többé nem aludtak. Hamarosan nem maradt életben más, csak a király hűségese katonái, akiknek áldozataik vére borította be a kezüket.

Lara ezalatt mindvégig mozdulatlan maradt. Egyedül az a tudat tartotta vissza attól, hogy átverekedje magát a vérengzésen és elmeneküljön a sivatagba, hogy ő az egyetlen életben maradt leány – az utolsó versenylő, akire fogadni lehetett.

Erik, a Fegyverek Mestere bukkant fel a pálmák között, kezében csillogó pengével közeledett felé. Tekintete Laráról a mozdulatlan testvéreire siklott, majd szomorú tekintettel nézett rá:

– Nem lep meg, hogy talpon maradtál, kis csótány!

Ezzel a becenévvel illette azon a napon is, amikor öt évesen megérkezett. Épphogy életben maradt a homokviharban, amely a táborba vezető útjuk során érte el a csapatot.

– Tűz és jég pusztíthatja a világot, a csótány mégis túléli mindezt – mondta akkor. – Akárcsak te.

Lehet, hogy csótány volt, de azt, hogy még mindig lélegzett, a férfinak köszönhette. Két nappal azelőtt Erik egy kisebb kihágás miatt büntetéképpen a gyakorlótérre küldte. Ott hallgatta ki, amint az apja hivatalnokai az ő és a testvérei halálát tervezgetik. A megbeszélést maga Erik vezette. Lara lángoló szemmel állta a férfi tekintetét, aki sokkal inkább volt apja, mint a jobbján álló ősz hajú uralkodó, de nem szólt egy szót sem, még egy halvány mosolyt sem engedett meg magának.

– Elvégeztetett? – kérdezte az apja.

Erik bólintott.

– Mindenkit elhallgattattunk, felség. Kivéve engem...

A tekintete azokra az árnyakra tévedt, amelyek az asztali lámpa fényén kívül estek.

–... és a Szarkát.

Miközben a Cselszövés Mestere kilépett az árnyékból, Lara hideg pillantással kísérte a vézna kis férfit, aki az este minden egyes mozzanatát összehangolta.

A Szarka megszólalt azon az orrhagon, amelyet Lara mindig is utált:

– A lány elvégezte a piszkos munka nagy részét.

– Eredetileg is őt kellett volna választania.

Erik hangja kifejezéstelen volt, tekintete azonban bánatot tükrözött, amint végigszaladt az elesett lányokon, mielőtt visszatért Lara arcára.

Lara a késéért akart nyúlni – *hogy merészeli gyászolni őket, miközben semmit sem tett a megmentésükért!* –, de több ezer órányi kiképzés azt parancsolta neki, hogy ne mozduljon. A férfi mélyen meghajolt a király előtt.

– Maridrináért!

Majd végighúzta a kését a saját torkán.

Lara összeszorította az állkapcsát, miközben a gyomra tartalma felkavarodott. Keserű és bűzös volt ugyanattól a méregtől, amelyet a nővéreinek adott. Mégsem fordította el a fejét, kényszerítette magát, hogy végignézze, amint Erik a földre rogy, és a torkából lüktetve ömlik a vér addig, amíg a szíve meg nem állt.

A Szarka megkerülte a vértócsát, és a fénybe lépett.

– Milyen drámai tett!

A Szarka persze nem az igazi neve volt. Serinnek hívták, és az összes férfi és nő közül, akik az évek során a nővéreket képezték, ő volt az egyetlen, aki kedvére járklhatott ki-be a táborba, hogy a királyi kémeek és összeesküvések szövvényes hálózatát irányítsa.

– Jó ember volt. Hú alattvaló.

Az apja hangszíneben nem volt semmiféle érzelem. Lara eltűnődött, vajon komolyan gondolta-e a szavait, vagy csak az eseményeket figyelő katonák kedvéért mondta ki őket. Még a legelkötelezettebb hűségnek is megvoltak a maga határai, az apja pedig nem bolond.

A Szarka keskeny szemét a lányra szegezte.

– Mint azt felséged jól tudja, nem Lara lett volna az első választásom. A harcászat kivételével szinte mindenben alulteljesített. Az indulatai állandóan eluralkodtak rajta. Marylyn lett volna a kézenfekvő megoldás – mutatott a hűgára. – Mesterien uralta az érzelmeit, amint azt az utolsó néhány napban egyértelműen be is bizonyította.

Undorral horkantott fel.

Mindaz, amit mondott, igaz volt Marylynre, mégsem adott róla pontos jellemzést. Kéretlen emlékek borították el Lara elméjét. Megjelent előtte a nővére, amint gondosan ápolja azt az elhagyatott kismacsákát, amely mostanra a legkövérebb lett a telepen. Maga előtt látta, amint csendben végighallgatja hűgai minden gondját, hogy azután a legtökéletesebb tanáccsal lássa el őket. Nevet adott minden szolgának, mert kegyetlennek érezte, hogy nincs nekik. Aztán a látomások eltűntek, és nem maradt előtte más, csak a mozdulatlan test az aranyszínű, levesbe lógó hajjal.

– A nővérem túlságosan kedves volt. – Lara ismét az apja felé fordult, miközben a szíve még mindig erősen dobogott annak ellenére, hogy éppen szembeszegült vele. – Ithicana leendő uralkodónőjének el kell

csábítania az ország uralkodóját. El kell vele hitetnie, hogy egyenes és őszinte. El kell érnie, hogy annak ellenére bízson benne, hogy közben a helyzetét kihasználva kiismeri a férfi minden gyengeségét egészen addig, amíg végül elárulja őt. Marylyn pedig nem ez a fajta nő volt.

Az apja tekintete rezzenéstelen maradt, mialatt a lányt tanulmányozta, majd halvány bólintással jelezte egyetértését.

– Na és te ilyen vagy?

– Igen, én ilyen vagyok.

A szíve a torkában dobogott, a bőre a meleg ellenére is nyirkos volt.

– Nem fordul elő gyakran, hogy tévedsz, Serin – szólalt meg az apja. – Ebben az esetben azonban úgy hiszem, tévedtél, és a sors lépett közbe, hogy helyrehozza ezt a hibát.

A Cselszövés Mestere lemerevedett, és Lara eltűnődött, vajon most jött-e rá, hogy a saját élete forog kockán.

– Ahogy mondja, felség. Úgy látszik, Lara olyan tulajdonságokkal is rendelkezik, amelyeket a tesztelés során nem vettem számításba.

– A legfontosabb mind közül a *könyörtelenség*.

A király még egy pillanatig tanulmányozta a lányt, mielőtt visszafordult a Szarka felé.

– Készítsd elő a karavánt! Még ma este útnak indulunk Ithicana felé. – Úgy mosolygott Larára, mintha ő lenne számára a legértékesebb. – Itt az ideje, hogy a leányom találkozzon a jövődöbelijével.

 3.

LARA

LÁNGOK MARDOSTÁK AZ ÉJSZAKAI ÉGBOLTOT, amikor a csapat elindult, de Lara épp csak egy röpké pillantást kockáztatott meg hátrafelé az égő épület irányába, amely addig az otthona volt – a vérral borított földre és falakra, miközben a tűz martalékvá vált a tizenöt éve szövögetett cselszövés minden bizonyítéka. Csupán az oázis szíve maradt érintetlen, ahol a vacsoraasztal állt a forrás vizével körülvéve.

Még ez is majdnem több volt, mint amit el tudott viselni. Otthagyni szunnyadó nővéreit a tűz gyűrűjében eszméletlenül és tehetetlenül, amíg a nekik beadott kábítószer-keverék hatása el nem múlik. Veszélyesen hosszú időre halálközeli állapotba lassult pulzusuknak már gyorsulnia kell, a légzésük pedig észrevehető lett volna bárki számára, aki jobban megvizsgálja őket. Ha újabb kifogásokkal élne, hogy a biztonságuk érdekében továbbra is ott időzzenek, csak azt kockáztatná, hogy leleplezik. Akkor pedig mindez hiábavaló lenne.

– Ne éged el őket! Hagyd meg a testüket a dögevőknek, hogy letisztítsák a csontjaikat! – javasolta az apjának.

A gyomra görcsbe rándult, amikor a férfi nevetve engedett a hátborzongató kérésnek, és úgy hagyta a nővéreit az asztalra borulva, miközben a lemészárolt szolgák véres keretet alkottak körülöttük.

A testvérei erre ébrednek majd: tűzre és halálra. Csakis akkor lesz esélyük a túlélésre, ha az apjuk elhiszi, hogy elhallgattatta őket. Ő magára

vállalja a küldetésüket, amíg a nővéreik élhetik a saját életüket, és végre szabadon felelhetnek a saját sorsukért. Mindezt elmagyarázta abban az üzenetben, amelyet belecsúsztatott Sahrina zsebébe, amikor az apja elrendelte, hogy fésüljék át a tábort a túlélők után. Mert senki sem maradhatott életben, aki akár csak egy szót is elkotyoghatott volna a fortélyról, amely miatt Ithicanába tartottak menyezőt ülni.

Útjuk nehéz lesz, és veszélyes a Vörös-sivatagon át. Lara azonban meg volt róla győződve, az egészben az lesz a legrosszabb, hogy végig a Szarka fecsegését kell hallgatnia. A lány kancája Marylyn kelengyéjével volt megrakva, ő maga kénytelen volt a Cselszövés Mestere mögött ülni a nyeregben.

– Ettől a pillanattól kezdve úgy kell viselkedned, mint egy kifogástalan maridrin úrhölgy – utasította a férfi, akinek már a hangja is az idegeit őrölte. – Nem kockáztathatjuk meg, hogy bárkinek is feltűnjön a másféle viselkedésed, beleértve azokat is, akiket őfelsége hűségnek tart.

Jelentőségteljes pillantást vetett apja őrségére, akik gyakorlott könnyedséggel alakították a karavánt.

Egyikük sem nézett rá.

Fogalmuk sem volt róla, ki is ő valójában. Hogy mire képezték ki. Hogy mi is a célja az ellenséggel kötött szerződés teljesítésén túl. Ugyanakkor mind azt hitték, hogy hidegvérrel megölte a nővéreit. Emiatt elmerengett rajta, vajon az apja meddig hagyja őket életben.

– Hogy csináltad?

Már órák óta úton voltak, amikor a Szarka kérdése kizökkentette Larát a gondolataiból. Az arcába húzta fehér selyemkendőjét annak ellenére, hogy a férfi a hátát mutatta neki.

– Méreggel.

Engedte, hogy egy csipetnyi keserűség érződjön a hangján.

A férfi felhorkant.

– Milyen merészek vagyunk most, amikor érinthetetlennek hisszük magunkat!

A lány megnyalta kiszáradt ajkait, miközben a hátán érezte a mögötük felkelő nap melegét. Aztán megengedte magának, hogy elmerüljön a nyugalom tengerében, ahogyan azt a Meditáció Mestere stratégiaalkotás közben tanította neki a sok minden más mellett.

- Megmérgeztem a leveseskanalakat.
 - Hogyan? Hiszen nem tudtad, hova fogsz ülni!
 - Mindenkit mérgeztem, kivéve azokat, akik az asztalfőn ültek.
- A Szarka hallgatott.

Lara folytatta:

– Évek óta szedek többféle méregből is kisebb dózisokat, hogy növeljem az ellenálló képességemet.

Ezzel együtt amint lehetősége volt rá, igyekezett úgy mérgeteleníteni, hogy újra és újra hányt, egészen addig, amíg a gyomra ki nem száradt. Akkor bevette az ellenszert, és a szédítő, rossz közérzet volt az egyetlen maradandó jele annak, hogy kábítószer került a szervezetébe.

A Cselszövés Mestere egész testében megfeszült.

– Mi lett volna, ha megváltoztatják az ülésrendet? Megölhetted volna a királyt!

– Nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy megéri a kockázatot.

Lara lehajtotta a fejét, miután észrevette a csilingelő csengőket a ló kantárján, ami hátulról odalovagoló apját jelezte. Az állatot ezüsttel díszítették, nem pedig azzal az ónnal, amit az örök lovai viseltek.

– Nyilván rájöttél, hogy meg akarom ölni azokat a lányokat, akikre nincs szükségem – jelentette ki. – Azonban ahelyett, hogy figyelmeztetted volna a húgaidat vagy megpróbáltál volna elmenekülni, megölted őket, hogy átvehesd a kiválasztott helyét. Miért?

Mert a lányok számára a szökés egy életen át tartó meneküléssel lett volna egyenlő. A látszólagos haláluk megrendezése maradt az egyetlen megoldás.

– Lehet, hogy az egész életemet elszigeteltségben töltöttem, apám, de az általad kiválasztott nevelők jó munkát végeztek. Tisztában vagyok veled, hogy a népünknek milyen nehézségeket kell elviselnie Ithicana kereskedelmi igája alatt. Le kell győznünk az ellenségeinket, és a nővéreim közül én voltam az egyetlen, aki képes erre.

– Meggyilkoltad a húgaidat a hazánk érdekében?

A király hangjában elragadtatás csengett.

Lara száraz nevetést préselt ki az ajkán.

– Aligha. Azért öltem meg őket, mert élni akartam.

– A király életével játszottál, hogy a saját bőrödöt mentsd?

Serin felháborodva fordult hátra. Ő képezte ki, ami azt jelentette, hogy a királynak jogában állt mindenért őt hibáztatni, amit a lány tett. Az apja pedig köztudottan könyörtelen volt.

Maridrina királya azonban elbűvölten felnevetett.

– Kockáztatott, és nyert! – Odanyúlt, és félretolta Lara kendőjét, hogy megsimogassa az arcát. – Aren király nem tudja, mi vár rá, csak amikor már túl késő lesz. Fekete özvegy bújik az ágyába!

Aren, Ithicana királya. Aren, a leendő férje.

Lara alig hallotta, amikor az apja parancsot adott az öröknek, hogy verjenek tábort, mivel a csapat át akarta aludni a nappali forráságot.

Az egyik ör leemelte őt Serin tevéjének a hátáról, majd Lara leült egy pokrócra, amíg a férfiak felállították a tábort. Igyekezett arra használni az idejét, hogy elgondolkodjon mindazon, ami ezután következik majd.

Tudott annyit Ithicanáról, talán többet is, mint a legtöbb maridrin. Olyan királyság volt, amelyet éppúgy körüllengett a rejtély, mint a köd. Két kontinens között húzódó szigetek sorozatából állt, szárazföldjét heves tengerek védték, amelyeket az ithicanaiak által a vízbe helyezett védművek tettek még alattomosabbá, hogy ezzel riasszák el a betolakodókat. Ithicanát azonban nem ez tette hatalmassá. Az év tíz hónapjában a szigetek felett és között húzódó híd volt az egyetlen biztonságos út a kontinensek között. Ithicana pedig arra használta ezt az előnyét, hogy kiéheztesse a kereskedelemtől függő királyságokat. Olyannyira a kétségbeesésbe kergette őket, hogy hajlandóak voltak minden árat megfizetni, amit a Híd Királysága a szolgáltatásaiért cserébe kért.

Lara látta, hogy felállították a sátrát. Megvárta, hogy az emberek elhelyezzék benne a csomagjait, majd besurrant a szívesen látott árnyékba, és visszafogta a késztetést, hogy köszönetet mondjon, miközben elhaladt mellettük.

Alig maradt egyedül, épp csak annyi ideig, hogy levegye a kendőjét, amikor az apja bemászott Serinnel a sarkában.

– Azonnal el kell kezdened a kódok memorizálását – jelentette ki a Cselszövés Mestere, majd megvárta, hogy a király leüljön, mielőtt maga is letelepedett Larával szemben. – A rendszert Marylyn fejlesztette ki, és atól tartok, ilyen rövid idő alatt igen nagy kihívás lesz megtanulnod.

– Marylyn halott – jegyezte meg a lány, majd ivott még egy kortyot a langyos vízből, mielőtt gondosan lezárta a kulacsát.

– Nem kell emlékeztetned! – csattant fel a férfi.

Lara olyan magabiztossággal nézett rá, amelyet valójában nem érzett.

– Törődjön bele, hogy egyedül én maradtam meg a maga által kiképzett lányok közül, és akkor nem lesz rá szükség, hogy ismét felfrissítsem az emlékezetét.

– Kezdjétek el! – parancsolta az apja, majd az illendőség kedvéért, ahogy azt a jelenléte diktálta a lány sátrában, lehunyta a szemét.

Serin hozzákezdett a kód betanításához. Mindent az emlékezetébe kellett vésnie, mert nem vihetett magával jegyzeteket Itchicanába. Olyan kód volt ez, amelyet talán soha nem is fog alkalmazni, hasznossága teljes mértékben azon múltott, hogy Ithicana királya kegyesen engedélyezi-e azt, hogy levelezzen a családjával. Neki pedig nem azt mesélték, hogy a férfi a kedvességéről híres.

– Mint azt jól tudod, az ithicanaiak példás kódfejtők, és bármit, amit sikerül elküldened, alapos vizsgálatnak vetnek alá. Minden esély megvan rá, hogy ezt is feltörjük majd.

Lara felemelte a kezét, és az ujjain számolt:

– Számítanom kell rá, hogy teljesen el leszek szigetelve mind az ithicanaiaktól, mind a külvilágtól. Lehet, hogy küldhetek levelet, de az is lehet, hogy nem, és még ha küldhetek is, minden esély megvan rá, hogy a kódunkat feltörjük. Velem nem tudtok kapcsolatba lépni. Nincs rá mód, hogy az embereiken keresztül küldjek valamit, mert még nem sikerült megingatni egyetlen ember lojalitását sem. – Ökölbe szorította a kezét. – Tehát a szökésen kívül, amivel megszűnik a lehetőségem a további kémkedésre, mégis mi az elvárás, hogyan juttassak át információt?

– Ha ez könnyű feladat lenne, már régen elvégeztük volna.

Serin egy nehéz pergament húzott elő a táskájából.

Csupán egyetlen ithicanai van, aki levelezésben áll a külvilággal, ez pedig maga Aren király.

A lány átvette a pergament, amelyen Itchicana dombornyomásos címere állt az íves híddal és a szélein aranyozással szegélyezve. Megvizsgálta a precíz írást, amely azt a kívánságot tartalmazta, hogy Maridrina küldje

el neki feleségül az egyik hercegnőjét a Tizenöt éves Szerződés feltételeinek megfelelően, továbbá egy felhívást, hogy tárgyalják újra a királyságok közötti kereskedelem feltételeit.

– Azt akarja, hogy rejtsek el egy üzenetet az övéi egyikében?

A férfi bólintott, majd átnyújtott neki egy tégely átlátszó folyadékot. Láthatatlan tinta.

– Igyekszünk majd kicsalni belőle egy üzenetet, hogy így kínálunk neked lehetőséget, a király azonban nem igazán hajlamos a gyakori levelezésre. Ez az oka annak, hogy ajánlatos visszatérnünk a húgod kódjának tanulmányozásához.

A lecke fásasztó volt, és Lara kimerült. Minden önuralma kellett, hogy ne sóhajtson fel megkönnyebbülésében, amikor Serin végül távozott, és a saját sátrába ment.

Apja ásítózva állt fel.

– Kérdezhetek valamit, felség?

Amikor a férfi bólintott, megnyalta az ajkait.

– Láta már őt? Ithicana új királyát?

– Senki sem látta. Mindig maszkot viselnek, amikor kívülállókkal találkoznak. – Az apja megrázta a fejét. – Egyszer azonban már találkoztam vele. Évekkel ezelőtt, még gyermekkorában.

Lara várt, a tenyere alatt átnedvesedett a szoknyája selyme.

– Azt beszélnek róla, hogy még kegyetlenebb, mint amilyen az apja volt őelőtte. Kemény ember, aki nem kegyelmez a kívülállóknak. – A férfi tekintete találkozott a lányéval, és a szemében látott szokatlan szánalom jéggé dermedtette a kezét. – Van egy olyan érzésem, hogy kegyetlenül bánnik majd veled, Lara.

– Arra képezték ki, hogy elviseljem a fájdalmat.

A fájdalmat, az éhezést, a magányt. Mindent, amivel Ithicanában talán szembe kell néznie. Arra tanították, hogy viselje el mindezt, és maradjon hű a küldetéséhez.

– Lehet, hogy a fájdalom nem abban a formában jön majd el, ahogy azt elképzeled. – Az apja megfogta a kezét, és a tenyerét tanulmányozta. – Leginkább a kedvességüktől óvakodj, Lara. Az ithicanaiak ugyanis ravaszak, a királyuk pedig semmit sem ad fel anélkül, hogy megkövetelné cserébe, ami jár neki.

Lara szíve nagyot dobbant.

– Királyságunk szíve a Vörös-sivatag és a Vihartengerek között fekszik, és Ithicana hídja az egyetlen biztonságos útvonal azon túl – folytatta a férfi. – Sem a sivatag, sem a tenger nem engedelmeskedik senki parancsának, Ithicana pedig... előbb látná népünket elszegényedve, éhezve és összetörve, mint hogy engedje a kereskedelmet szabadon gyakorolni.

Elengedte a kezét.

– Hosszú generációk óta mindent megpróbáltunk már, hogy észhez térítsük őket. Rá akartuk venni őket, hogy lássák be, mennyi kárt okoz a kapzsiságuk a földünk ártatlan népének. Az ithicanaiak azonban nem is emberek, Lara. Démonok ők, akik emberi alakban rejtőznek. Attól tartok, hogy erre hamarosan magad is rá fogsz jönni.

Lara az apja után nézett, amint az elhagyta a sátrat, majd kinyújtotta a kezét, mert erős késztetést érzett, hogy fegyvert fogjon. Hogy támadjon. Hogy csonkítson. Hogy öljön.

Nem a férfi szavai miatt.

Bármilyen rettenetes is volt apja figyelmeztetése, már számtalanszor hallotta korábban. Nem, a férfi vállának rándulása váltotta ezt ki belőle. A belenyugvás a hangjában. A reménytelenség, amely egy pillanatra megmutatkozott a szemében. Mindez azt jelezte, hogy a rengeteg erőfeszítés ellenére, amit ebbe a lépésbe fektetett, az apja nem igazán hitte, hogy a küldetés sikerrel járhat. Bármennyire utálta is, ha alábecsülték, Lara még annál is jobban gyűlölte, ha bántották azokat, akik fontosak voltak a számára. És most, hogy a testvérei már megszabadultak a béklyóiktól, semmi sem volt fontosabb számára, mint Maridrina.

Itchicana meg fog fizetni a bűnökért, amiket a népe ellen elkövetett. Mire végez a királlyal, nem csak a térde hajlik majd meg!

A vérét fogja ontani.

Újabb négy éjszakán át utaztak észak felé. A vörös homokdűnék helyét száraz bozótos és göcsörtös fák vették át, amelyeket aztán szinte égisz érő, sziklás oldalú hegyek váltottak fel. Keskeny szurdok mentén haladtak, és lassan az éghajlat is kezdett megváltozni. A végtelen barna földet zöld foltok és időnként ragyogó, virágzó növényzet tarkította. A kiszáradt

folyómeder, amelyet követtek, sárossá vált, néhány órán belül pedig már az egész karaván a lápos vízben tocsogott, de azon túl, az út mentén a föld csontszáraz maradt. Kemény és látszólag élettelen.

A férfiak, nők és gyerekek félbeszakították a munkájukat a földeken, hogy kezüket a szemük elé téve figyeljék a csoportot, amint elhalad előttük. Mindannyian soványak voltak, kopottas, házilag szőtt ruhát viseltek, és széles karimájú szalmakalappal óvták magukat a szüntelen napsütéstől. A gyér termésből és az általuk nevelt csontos marhákból éltek, nem is volt más választásuk. Míg az előző generációk családjai a mesterségük gyakorlásával eleget kerestek ahhoz, hogy a hídon keresztül behozzák a Harendellben vásárolt húst és gabonát, Ithicana növekvő adói és vámjai megváltoztatták ezt a gyakorlatot. Mostanra már csak a gazdagok voltak képesek árut rendelni, és a maridrin munkásosztály tagjainak mesterségüket e száraz földek művelésére kellett cserélni, hogy képesek legyenek ételt tenni a gyermekeik elé.

– *Épp csak annyit, hogy ne haljanak éhen* – javította ki Lara saját magát.

Összeszorult a szíve a gyerekek láttán, akik a karaván mellett futottak, és jól kivehetően kilátszott a bordájuk szakadt ruházatuk alatt.

– Isten áldja őfelségét! – kiabálták. – Isten áldja a hercegnőt!

Kislányok futottak Serin tevéje mellett, és átadták neki vadvirágokból készített fonataikat, amelyeket Lara először a vállára terített, majd a nyergére, amikor már túl sok lett belőlük.

Serin adott neki egy zsák ezüstpénzt, hogy ossza szét közöttük. Nehéz volt megállítania a keze remegését, miközben az aprócska kezekbe nyomta az érméket. Hamar megtanulták a nevét, és miközben a sáros patak kristálytisza vízű zuhataggá változott, amely sebesen áramlott a tenger felé, azt kiáltozták:

– Áldassék Lara hercegnő! Isten óvja a mi gyönyörű hercegnönket!

De nem ettől, hanem az egyre erősödő kiáltozásától fagyott meg igazán az ereiben a vér: „*Áldassék Lara, Maridrina mártírja!*” Ez tartotta ébren még jóval azután is, hogy Serin esténként befejezte a leckét. Amikor végre elnyomta az álom, rémképek töltötték meg a fejét. Álmod, amelyekben gúnyolódó démonok fogságába esett, és minden képessége cserben hagyta, és bármit tett is, nem tudott kiszabadulni. Álmod, amelyekben Maridrina égett.

És közben minden nappal közelebb kerültek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ahogy a föld egyre nyirkosabb és bujább lett, úgy csatlakozott a karavánhoz egyre több katonai különítmény, Larát pedig a tevéről egy kék kocsiba ültették át, amelyet egy csapat fehér ló húzott. Nyergeiket ugyanolyan ezüstpénzek díszítették, mint az apja lovát. És a katonákkal együtt szolgálak egész hada is érkezett, akik gondoskodtak Lara minden szükségletéről, mosdatták, sikálták és fényesítették, miközben Maridrina fővárosa, Vencia felé utaztak.

A suttogás áthallatszott a sátor falain; az a szóbeszéd járta, hogy az apja a saját biztonsága érdekében rejtegette Ithicana jövőendő menyasszonyát hosszú éveken át a sivatagban. Azt beszélték, hogy kincset érő lány ő, aki egy kedvenc feleségtől született, és akit az apja maga választott ki arra, hogy békében egyesítse a két királyságot, akinek bája és kelleme hivatott Itichanát rávenni arra, hogy megadja Maridrinának mindazokat az előnyöket és kiváltságokat, amelyek egy szövetségest megilletnek, és amelyek lehetővé teszik, hogy a királyság ismét virágzásnak induljon.

Már maga a gondolat is nevetséges volt, hogy Ithicana ennyit engedjen, Lara azonban nem mulatott a naivitásukon. Főleg akkor nem, amikor meglátta a szemükben a kétségbeesett reményt. Ehelyett inkább gondosan szította a dühét, amit a kocsi nyitott ablakából sugárzó szelíd mosoly és kecses integetés mögé rejtett el. Szüksége volt az ebből származó erőre, kiváltképp, amikor a többi suttogást is meghallotta.

– *Sajnálom szegény hercegnőt!* – suttogták a szolgálak szomorúsággal a szemükben. – *Mi lesz vele azok között a démonok között? Hogyan is élhetné túl a kegyetlenségüket!*

– Félsz?

Legnagyobb megdöbbenésére az apja húzta el a kocsi függönyét, amikor már közeledtek Vencia külvárosához. Ez volt a szülővárosa, de nem látta azóta, hogy ötéves korában elragadták őt a hárem zárt világából, hogy a táborba vigyék és megkezdjék a kiképzését.

Odafordult a férfihez.

– Bolond lennék, ha nem félnék. Amint rájönnek, hogy kém vagyok, megölnek, aztán pusztá rosszindulatból törlik a kereskedelmi engedményeket.

Az apja egyetértően felhorkantott, majd két maridrin rubinttal kirakott kést húzott elő a kabátja alól. Átnyújtotta neki. Lara felismerte, hogy